

JÉZUS ÉRZELMEI

Amikor Jézus érzelmeit akarjuk szemügyre venni, akkor tudatosítanunk kell, hogy a szokottnál is nagyobb mértékben vagyunk ráutalva az evangélisták beszámolóira, hiszen az esetek többségében *nem maga Jézus* nyilatkozik az érzelmeiről (persze ilyenkor is meghatározó, hogy az evangélisták mit és hogyan közvetítenek a hozzájuk eljutott hagyományból), hanem *az evangélisták kommentárjai* utalnak azokra.

Jézusnak az evangéliumokban megjelenő érzelmeit számba véve enyhén szólva meghökkentő, hogy a negatívnak nevezhető érzelmek vannak *túlsúlyban*: bosszankodott, feldúlt, mérges, zaklatott és indulatos volt, haragra gerjedt. Ezeket részletesen bemutattam [A dühös Jézus](#) c. tanulmányomban.

Most a többi érzelmét vesszük sorra, mégpedig úgy, hogy a ritkábban előfordulóktól (vagy csak az evangélisták által ritkábban följegyzettektől?) haladunk a gyakoribbak felé.

Öröm

A szinoptikus evangéliumok egyszer említik meg kifejezetten, hogy Jézus örült (János evangéliuma is csak egyszer, szinte mellékesen említi Jézus örömét: 15,11), mégis van három olyan hely, amely erre utal: egy kifejezetten, kettő pedig burkoltan.

Lukács szerint (10,21) a hetvenkét tanítvány missziós útvjáról való visszatérése után Jézus „a Lélek hatására felujjongott”, és ezt mondta: „*Magasztallak téged, Atyám, ég és föld Ura, mivel elrejtetted ezeket a »bölcsek és értelmesek« elől, az »éretleneknek« azonban feltártad. Valóban jó, Atyám, hogy így határoztál jóakarotodban.*”

Sem az evangélista, sem Jézus nem mondja ki az „öröm” szót Jézus „megkeresztelésének”, azaz a Jordán-folyóba történt alámerítésének jelenetében, de aligha képzelődünk, ha azt gondoljuk, hogy hatalmas öröm töltötte el Jézust, amikor azt élte át, hogy Isten az ő „szeretett fiának” tartja, akiben „gyönyörködik” (Mk 1,11) – különös tekintettel arra, hogy előzőleg nyilván azonosult Keresztelő Jánosnak a szigorúan ítélkező Istenről alkotott képével (Mt 3,10-12). Feltételezésünk jogosságát megerősíti, hogy amikor Jézus a nyilvánosság elé lép, első mondatával evangéliumot, örömezenetet hirdet (Mk 1,15).

Bizonyos értelemben ennek az eseménynek a megismétlődését, illetve ennek az örömezenetnek a felizzását láthatjuk Jézus „színeváltozásának” jelenetében (Mk 9,2-7).

Szomorúság

Két esetben értesülünk Jézus szomorúságáról. A béna kezű ember meggyógyításakor Jézus a farizeusok keményszívűsége miatt szomorodik el (Mk 3,1-6), kivégzése előtt pedig, a Getszemáni-kertben „halálos szomorúság” fogja el (Mk 14,34); ennek két oka is lehetett: a szenvedés- és halálfélelem mellett (vö. Lk 12,50!) legalább olyan súlyosan érinthette a hirtelen felismerés, hogy az általa remélt áttörés nem következett be, azaz sem a hatalmasokat, sem a népet nem sikerült megtérítenie, még tanítványai sem értik, mit akar, művét tehát az összeomlás fenyegeti.

Csodálkozás

A csodálkozás talán nem sorolható a szokványos értelemben vett érzelmek közé, de kétségtelenül sajátos érzelmekkel jár együtt. Két változatban is találkozunk vele Jézusnál.

Amikor szülőfalujában „családja és rokonai” megvetették őt mint prófétát, „csodálkozott bizalmatlanságukon” (szokványos fordításban „hitetlenségükön”: Mk 6,6).

A szövegösszefüggés alapján elsősorban a *személye* iránti bizalmatlanságra kell gondolnunk, de benne lehet az *Isten* iránti bizalmatlanság is: „nem nézték ki” Istenből, hogy egy egyszerű ember („emberfia”!) által szólhat hozzájuk.

A másik helyzet az előbbinek épp az ellenkezője: Amikor azt tapasztalja, hogy a kafarnaumi százados feltétel nélkül bízik gyógyítói szándékában és képességében, Jézus „megcsodálja” őt, és így szól: „Mondom nektek, még Izraelben sem találkoztam ilyen nagy bizalommal” (szokványos fordításban „hittel”: Lk 7,9; érdekes: Máté a „megcsodálta őt” helyett itt is azt írja: „elcsodálkozott”: 8,10).

Vágyak

Az érzelmek sajátos válfaját alkotják a vágyak. Lukács evangéliuma két esetben beszél Jézusnak valamilyen vágyáról.

Az egyik: „*Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak az országban, és mennyire szeretném, ha már égne*” (Lk 12,49)! Bár nem könnyű megmondani, pontosan miféle tüzre gondolt Jézus, azt biztosan feltételezhetjük, hogy az élethez szükséges, fényt és meleget adó tűz fellobbanására vágyott, nem pedig arra az életet megsemmisítő tüzre gondolt, amellyel Keresztelő János fenyegetőzött (Mt 3,12; Lk 3,17), amelyet ötven-ötven ellenfelére Illés próféta „hívott le az égből” kétszer is (2Kir 1,10-12), és amelyet Jézus tanítványai is beakartak vetni a szamaritánusok ellen (Lk 9,54). Talán nem tévedünk, ha közelebről az Isten, a jó Atya iránti lelkesedés tüzeire gondolunk (vö. Lk 10,21), illetve az Isten és az ember közötti kölcsönös szeretet tüzeire (vö. Mk 9,49).

A másik: Amikor letelepedtek az utolsó vacsora asztalához, Jézus így szólt tanítványaihoz: „*Vágyva-vágytam arra, hogy megegyem veletek ezt a pászkabarányt, mielőtt szenvedek*” (Lk 22,15). Sajnos nincs a kezünkben fogódzó arra nézve, hogy pontosan miért vágyódott Jézus oly nagyon erre a közös vacsorára, találgatásokba pedig nem érdemes bocsátkozni – annál is kevésbé, mivel itt úgy tűnik, hogy Jézus biztosan bekövetkezőnek látja szenvedését, holott később, a Getszemáni-kertben még reménykedik, hogy talán elkerülhető: „*Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár...*” (Mt 26,39).

Vonzalmak

A szinoptikus evangéliumokban egyetlen alkalommal találkozunk Jézus érzelmi vonzódásának kifejezett megnevezésével: Az „örök élet” elnyerésének feltételeiről érdeklődő gazdag ember a jól ismert parancsok hallatán azt mondja: „*Rabbi, ezeket mind megtartottam ifjúkorom óta.*” Márk pedig hozzáfűzi: „*Jézus ránézett, és megkedvelte*” (Mk 10,21).

János evangéliuma még két esetről tud, és azt írja: „*Jézus kedvelte Mártát, nővérét [Máriát] és Lázárt*” (11,5), illetve egyik tanítványát, a hagyomány szerint Jánost, aki az utolsó vacsorán „*ott nyugodott Jézus keblén*” (13,23; 19,26; 20,2; 21,20).

Magány

Jézus sem beszél róla kifejezetten, és az evangélisták sem szólnak Jézus magányáról és magányossági érzéseiről, de jó néhány alkalommal lehetünk tanúi Jézus rettenetes – szellemi – magányának, amely környezetének, elsősorban tanítványainak értetlenségéből fakad. Indulatos, vagy legalábbis szenvedélyes kifakadásai árulkodnak magányának érzelmi mélységeiről:

Názáreti hallgatói „*rémülten ámuldoznak*”, és zavartan kérdezik, „*miféle bölcsesség adatott ennek*”; úgy vélik, túlságosan is jól ismerik őt és egész rokonságát ahhoz, hogy ne tudjanak mit kezdeni prófétai föllépésével. „*Megbotránkozásukra*” Jézus így reagál: „*Csak a hazája veti meg a prófétát, meg a rokonai és a családja*” (Mk 6,1-4).

A „*színeváltozás*” hegyéről lejöve odamegy hozzá egy epilepsziás fiú apja, és kéri, hogy gyógyítsa meg, mert tanítványai nem voltak képesek rá, mire Jézus rögtön kifakad: „*Ó, ti Istenbe vetett bizalom nélküli nemzedék vagytok! Hát meddig legyek még veletek? Hát meddig viseljelek el titeket?*” Majd amikor az apa szavai elárulják, hogy őt sem az Istenbe vetett bizalom, hanem Jézus mágikus gyógyító erejének feltételezése mozgatja („*Ha képes vagy*

valamire...”), akkor ő szinte rátámad: „Ez a »Ha képes vagy«! Minden lehetséges annak, aki bízik Istenben” (Mk 9,14-27).

Miután a farizeusokkal és írástudókkal folytatott tisztasági vita végén Jézus világossá tette a tömeg számára, hogy „*semmi olyan nem teheti tisztátalanná Isten előtt az embert, ami kívülről megy beléje; hanem az teszi tisztátalanná az embert, ami kijön belőle*” (Mk 7,15), tanítványai még mindig „talányosnak” találják e szavakat, és megkérdézik őt azok értelméről. Ekkor Jézus kirobban, és egyenesen vulgárisává válik: „*Ti is ennyire értetlenek vagytok? Nem fogjátok föl, hogy semmi, ami kívülről megy be az emberbe, nem teheti tisztátalanná, mivel nem a szívébe megy, hanem csak a gyomrába, majd pedig a budiba kerül?*” (Mk 7,18)

Egy alkalommal a tanítványok elfelejtettek elegendő kenyeret beszerezni, csak egyet vittek magukkal a bárkában, s azon vitatkoztak egymással, hogy nincs kenyerük (konkrétan talán azon, hogy ki a felelős, és kié legyen az az egy). Ekkor már túl voltak a két „kenyer-szaporításon”, de ők még mindig nem értették Jézus példájának tanulságát, hogy ha kevés ennivaló van, akkor nem vitatkozni kell, hanem megosztani azt, ami van. Értelenségük nyomán csak úgy záporoznak rájuk a „tudományával” magára maradt Jézus kérdései: „*Miért vitatkoztok azon, hogy nincs kenyerek? Még mindig nem fogjátok föl, és nem is értitek? Megkövesedett a szívetek? Nem emlékeztek, hogy amikor az öt kenyeret megtörtem az ötször sok embernek, hány tele hordeszköznyi kenyérdarabot vettetek át?*” ... És amikor hét kenyeret törtem meg a négyszer sok embernek, hány tele fonott kosárnyi kenyérdarabot vettetek át?” ... *Még mindig nem értitek?*” (Mk 8,14-21)

Amikor Jézus elkezdti oktatni tanítványait arról, hogy számolnia kell elvettetésével, szenvedésével, sőt megöletésével is, akkor a többiekkel együtt messiási álmokat kergető Péter megpróbálja szép vallási érvekkel „észhez téríteni” („Isten őrizz, uram! Semmiképp nem történik ez veled!”). Jézus ekkor páratlan reagálásra ragadtatja magát: „*Menj innen mögém, sátán! Mert nem Isten gondolatai járnak a fejedben, hanem az emberekéi*” (Mk 8,31-33; Mt 16,21-23)!

Az utolsó vacsorán kétszer is nyilvánvalóvá válik a tanítványok teljes értelensége.

Először versengés támad köztük amiatt, hogy melyikük számít a legnagyobbknak. Ironikus kérdések zuhataga árulkodik Jézus fájdalmas magányáról: „*Végtére is ki a nagyobb? Aki az asztalnál ül, vagy aki felszolgál? Hát nem az, aki az asztalnál ül? Én azonban olyan vagyok közöttetek, mint aki felszolgál. Ti viszont? Ti mindvégig kitartottatok velem próbatételeimben?? És én királyi uralmat hagyok rátok?? Ahogyan Atyám hagyott rám?? Hogy asztalomnál egyetek és igyatok »az én országomban«?? És majd trónon ülve ítéletek Izrael tizenkét törzsét??*” (Lk 22,27-30).

Azután – tekintettel a veszélyes helyzetre, Jézus levegőben lógó letartóztatására – a tanítványok elkezdhettek így gondolkodni és egymás között pusmogni: „Elmúltak a szép galileai napok... Most már nekünk kell gondoskodnunk magunkról! Most mindegyikünknek pénzre lesz szüksége, meg útravalóra, és mindenekelőtt fegyverre, hogy megvédhesse magát. Egy kardra nagyobb szükség lesz, mint egy köpenyre!” Jézus meghallhatta ezt, ezért megkérdézi tőlük: „*Amikor elküldtelek titeket erszény és tarisznya nélkül, volt-e hiányotok valamiben?*” Gyanútlanul azt válaszolják: „Semmiben!” Ismét következnek a mélységes csalódottság ironikus és keserű kérdései: „*Most viszont, akinek van erszénye, vegye elő?? Hasonlóképpen a tarisznyát is?? És akinek nincs töre, adja el felsőruháját, és vásároljon??*” Mire ők, tökéletesen értetlenül: „Uram, nézd, van itt két kard!” Ez több a soknál. Jézus csak annyit mond: „*Elég*” – és sajnálhatjuk, hogy ennek szónak a hanghordozását nem örökíthették meg... (Lk 22,35-38).

Végezetül: főntebb már említettük Jézus „halálos szomorúságát” a Getszemáni-kertben (Mk 14,34), és azt, hogy ennek oka lehetett meg nem értettsége miatti végletes magánya is.

Higgadtság és félelem

Néhány alkalommal megcsodálhatjuk Jézus különleges higgadtságát, nyugalmát, lelki békéjét – annál is inkább, mivel ez minden esetben az életét fenyegető veszély kapcsán nyilvánul meg.

Amikor a Genezáreti-tavon hajójukkal hirtelen nagy viharba kerülnek, a tanítványok kétségbeesetten fölrázzák a szendergő Jézust, aki meglepő módon leteremti őket (Mk 4,40): „*Miért vagytok ennyire gyávák? Hogyan van az, hogy még mindig nem bíztok Istenben?*” Fontos tudatosítanunk: Jézus nyugalma, higgadtsága nem annak titkos tudásából fakad, hogy a vihar hamarosan véget ér, még kevésbé, hogy képes varázsszóval véget vetni neki, hanem Istenbe vetett bizalmából, ami szintén nem azt jelenti, hogy a vihar megszüntetését vagy a biztos megmentést remélte Istentől, hanem azt a bizonyosságot, hogy bármi történjék is, az Atya jóságos kezében vannak és maradnak: ha megmenekülnek, akkor is, ha belefutnak a tóba, akkor is – hiszen az Atya „három nap múltán” ismét felkelti az elhunytakat (vö. Mk 8,31).

Az összes többi előfordulásban az üldöztetés miatt fenyegeti veszély az életét. Józanul ő maga hívja föl tanítványai figyelmét arra, hogy számítania kell az erőszakos halálra (Mk 8,31; 9,31; 10,33): „*Az emberfiának sokat kell szenvednie... de három nap múltán újból talpra kell állnia.*”

Ezért talán nem is annyira meglepő, hogy amikor a farizeusok figyelmeztetik: „Távozz el, és menj innen, mert Heródes meg akar ölni”, teljes nyugalommal így felel (Lk 13,32): „*Menjete el, és mondjátok meg annak a rókának: Íme, démonokat űzők ki és gyógyításokat végzek ma és holnap, és a harmadik napon leszek készen...*”

Szenvedésének közvetlen közelébe érkeve, a Getszemáni-kertben így imádkozik (Mk 14,36): „*Abba! ... Vedd el tőlem ezt a poharat! De [akármi történik is], nem azt fogom cselekedni, amit én akarok, hanem amit te.*” Azaz még a kereszt árnyékában is küldetése teljesítését (konkrétan a jeruzsálemi hierarchia előtti tanúságtételt) tartja szeme előtt, alárendelve ennek életet-halált egyaránt.

Ennél is megdöbbentőbb az a higgadtság, amelyről már a kereszttúton, kivégzése felé haladva tesz bizonyosságot; mintha nem is az ő szenvedéséről és haláláról lenne szó, így oktatja az őt sirató-gyászoló jeruzsálemi asszonyokat (Lk 23,28): „*Jeruzsálem leányai, ne miattam sírjatok! Sírjatok inkább magatok és gyermekeitek miatt!*” Mivel az asszonyok sírása feltehetően nemcsak a természetes részvét megnyilatkozása volt, hanem a kivégzést végrehajtó római hatalom elleni tüntetés is, azt mondhatjuk: Jézust még az utolsó órákban is jobban érdekelte népe sorsa, mint saját erőszakos halála.

Félreértések elkerülése érdekében azt is meg kell jegyeznünk, hogy Jézus normális ember volt, ezért nincs mit csodálkozni azon, hogy rendkívüli békességébe és lelki nyugalmába olykor félelem és szorongás vegyült. Várható szenvedését nemcsak higgadtan bejelenteni tudta, hanem ezzel kapcsolatos szorongását is megvallotta bizalmas tanítványainak (Lk 12,49-50): „*Azért jöttem hogy tüzet gyújtsak az országban, és mennyire szeretném, ha már égne! De [a szenvedésbe való] alámerítéssel kell alámeríttetnem, és mennyire szorongok, amíg be nem teljesedik!*” A Getszemáni-kertben pedig, miután „szomorkodni kezdett és kezdte elveszíteni nyugalmát” (Mt 26,37), így szólt hozzájuk (Mk 14,34): „*Halálosan szomorú vagyok. Maradjatok itt, és legyetek résen!*”

A fentiek alapján azonban megállapíthatjuk, hogy olyan személyiség volt, aki szorongásai és félelme ellenére hitelesen biztathatta követőit ezekkel a szavakkal (Mt 10,28-32; Lk 12,4-7): „*Ne féljete azoktól akik megölik a testet! ... Nemde két verebecskét egy fillérért adnak? De azért egy sem esik a földre Atyátok tudta nélkül. Nektek pedig még a hajatok szálait is megszámlálta Isten. Ne féljete tehát!*”

Megrendültség és részvét

Jézusnak az evangélisták által leggyakrabban bemutatott érzelmi állapota – a bevezetésben említett negatív érzelmeiken kívül – a megrendültség és a mások iránti részvét sajátos ötvözete. Az eredeti görög kifejezést általában úgy szokták fordítani, hogy „megesett rajtuk a szíve”. Az itt használt *szplankhnidzein* ige gyökere a többnyire többes számban használt *szplankhnon* főnév, amelynek jelentése általában „belső részek” (többnyire a nemesebb szervekre, de a zsigerekre vonatkozóan is), sajátos jelentése pedig „anyaméh”. A „megesett rajtuk a szíve” eredeti és teljes értelme tehát valahogy így fogalmazható meg: „lénye legmélyéig megrendülve együttérzett velük”.

Ez a kettős – egyrészt Jézus lelke mélyét, másrészt kifelé irányulását megmutató – érzelm volt benne, amikor megtisztulást kért tőle egy leprás (Mk 1,41), amikor szembesült a pásztor nélküli nyáj benyomását keltő tömeggel (Mk 6,34) vagy a tanítását kitartóan hallgató, de már éhes emberekkel (Mk 8,2), és amikor találkozott a tőle gyógyulást remélő két vakkal (Mt 20,34), illetve az egyetlen fiát gyászoló naini özvegyel (Lk 7,13).

Ugyanezt az érzelmi állapotot feltételezhetjük azonban néhány olyan esetben is, amikor az eredeti szövegben más kifejezést olvasunk. Például amikor Jézus megkérdezi ellenfeleit, szabad-e szombaton jót tenni, életet menteni, de ők hallgatnak, Jézust a szomorúság és a – szívük keménysége miatti – részvét keveréke fogja el (Mk 3,5). De ugyancsak erre a kettős érzelmre gondolhatunk, amikor azt olvassuk, hogy a süketnéma meggyógyítása előtt feltekintett az égre, és „sóhajtozott” (Mk 6,34), illetve a farizeusok csodajelkérése nyomán „lénye legmélyéig megrendülten felsóhajtott (Mk 8,12). Végül ugyanez a kettős érzelm tölti el akkor is, amikor jeruzsálemi bevonulásakor megsiratja a várost, mert megsejti annak pusztulását (Lk 19,41-42), majd a keresztúton meginti az őt sirató jeruzsálemi asszonyokat (Lk 23,28): megrendíti őt népének vaksága, ugyanakkor együtt is érez övéivel a rájuk váró keserves jövő miatt.

Érzelmek nyomán tettek

Jézus érzelmei nem voltak meddők, nem maradtak meg puszta érzelmeknek, hanem többnyire valamilyen tett fakadt belőlük, az esetek többségében gyógyítás vagy tanítás. Az előbbire példa a leprás, a béna kezű ember, a süketnéma és a két vak meggyógyítása (Mk 1,41; 3,5; 7,34; Mt 20,34), az utóbbira leginkább tanítványainak oktatása (pontosabban kioktatása: Mk 7,18-23; 8,17-21; 8,33; Lk 22,24-30.35-36), a tömeg, a gazdag ifjú vagy a jeruzsálemi asszonyok tanítása (Mk 6,34; 10,21; Lk 23,28), de talán tanításra kell gondolnunk akkor is, amikor azt olvassuk, hogy az elhunyt naini ifjút „odaaadta/visszaadta anyjának” (Lk 7,15). Nem kevésbé tanulságos észrevenni azt is, hogyan következik megrendültségéből kenyerének megosztása az éhes emberekkel (Mk 8,2-8), higgadtságából küldetésének következetes teljesítése (Lk 13,31-33; Mk 14,36.42) vagy halálos szomorúságából Atyjába kapaszkodó imádkozása (Mk 14,33-41).

*

Jézus érzelmi gazdagságának jellemzésére befejezésül megemlítjük: előfordult, hogy egyazon helyzet háromféle érzelmet váltott ki Jézusból. Amikor a gyógyulást kérő leprás térdre borult előtte, akkor egyrészt „haragra gerjedt”, másrészt megesett rajta a szíve, azaz „megrendült” és „részvétet érzett iránta” (Mk 1,41); amikor pedig a farizeusok hallgatással reagáltak arra a kérdésére, hogy szabad-e szombati napon jót tenni, „haraggal végignézt rajtuk”, és mivel „részvétet érzett irántuk”, „szomorú volt” szívük megkövesedettsége miatt (Mk 3,5).

További tanulságok levonását pedig rábízunk a kedves Olvasóra.

[Gromon András, 2014]